

ქართული
საბავშვო

ნ. ა. აბაშიძის
ხატვა

№ 13 (1311) ივლისი 1969

ნიანა

ბაგრატიონის 46-ე წელი ფასი 20 კაპ.

კულტურის მინისტრის მუხარამ ჯორჯიძის
ერთ სტატიას

როცა აკმობნა სოფელი

ამას წინათ გარდაბნის რაიონში-
დების კანტორამ ასპინძის რაიონში-
რატივს ორი ვაგონი ახალი კომბოსტო
გაუგზავნა, მაგრამ ასპინძის რაიონში-
რატივის გამგეობის თავმჯდომარემ —
ამხ. შ. ალელაშვილმა ტვირთი არ მი-
იღო და ერთი ვაგონი კომბოსტო დაალ-
პო, გაუმართლებლად მოაცივინა ვაგონ-
ები. საქმეს არც ცეკავშირის გამგეო-
ბის ტელეფონოგრაფამ უშველა და არც
გამგეობის თავმჯდომარის ერთერთი
მოადგილის დეპუტატმა საქონლის დაუ-
ყოვნებლივ მიღებაზე.

არ გვეგონოთ, კურდღლების მსგავსად, მართო კომბოსტოს სიყვარული გვალაპარაკებდეს! ჩვენ გვაოცებს ზოგიერთი ხელმძღვანელი მუშაკის უსულგულო დამოკიდებულება საქმისადმი, უპრინციპო „პრინციპულობა“. ყველას უნდა ახსოვდეს, რომ როცა საქმე სახელმწიფო ქონების განთავსებას ეხება, კანონიერებისათვის სულ ერთია, კომბოსტო იქნება იგი თუ ოქრო. გარდა ამისა, ამ პატარა წერილს, პროფილაქტიკის მიზნითაც ვაქვეყნებთ და შემდეგ რომ არ იყოს ლაპარაკი, არ ვიცოდით, გვაპატიეთო, წინასწარ ვაფრთხილებთ ზოგიერთ გულმაფიწყ ხელმძღვანელს: არსებობს საკავშირო რკინიგზის წესდების 63-ე მუხლი, რომლის ძალითაც რაიკავშირი ვალდებულია მაშინაც კი მიიღოს მალფუჭადი საქონელი, როდესაც იგი განრიგის გარეშეა გამოგზავნილი. ხოლო რაც შეეხება ამხ. შ. ალელაშვილს. მის მოქმედებას ისიც აძიებებს, რომ დანამდვილებით ვიცით — ასპინძის რაიონის მოთხოვნაც ჰქონდა გამოგზავნილი ახალ კომბოსტოზე.

პროტექტორიანი

უნივერსიტეტის ეზოში ისე შევიდა არც შამა ახლდა, არც დედა, არც მამიდა, არც დეიდა, არც ბიძა და არც ბიცოლა. უნივერსიტეტის კარებში ისე გაატარეს, არც საგამოცდლო მოთხოვეს, არც პასპორტი, არც საშვი და არც არაფერი ჰკითხეს...

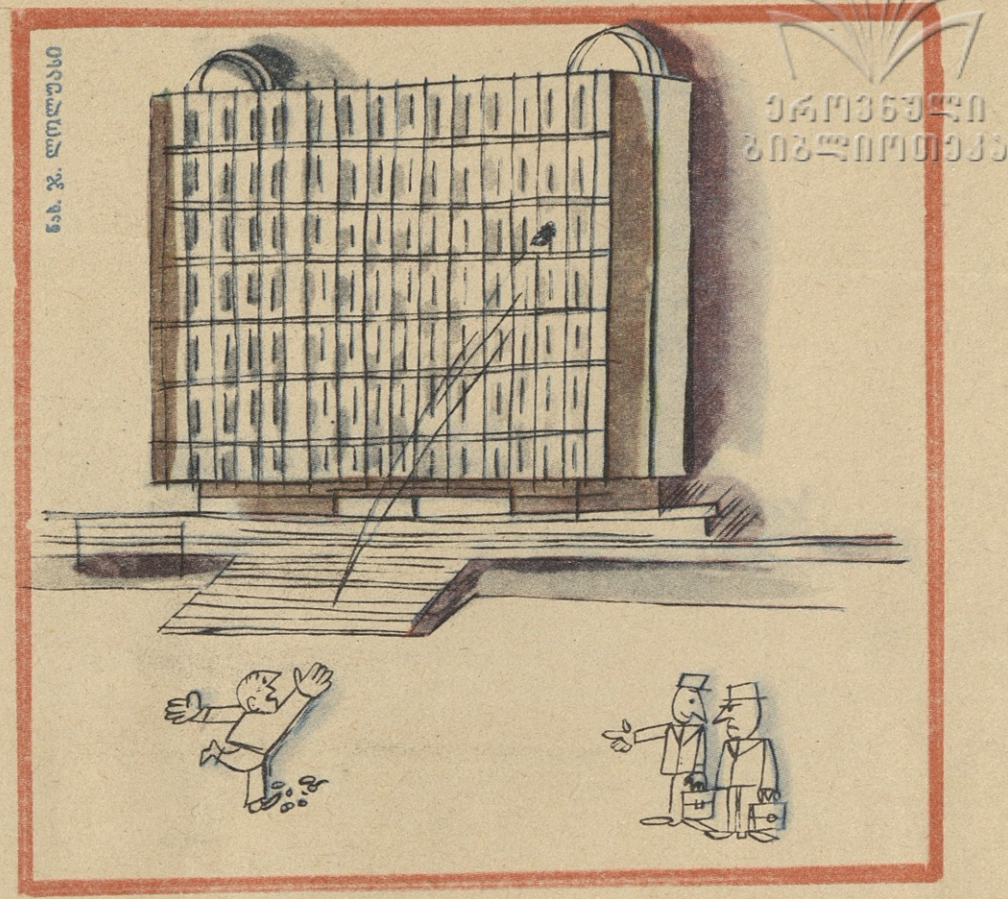
უნივერსიტეტის კარებიდან ისე გამოვიდა, არც უტირია, არც გაუცინია, არც „ჩავაბარე“ უთქვამს და არც — „ჩავიჭერი“.

— ნამდვილად დიდი პროტექტორი ჰყავს! — ფიქრობდნენ აბიტურიენტები და შურის თვალთ უცქერდნენ.

— ჩიირიცხეთ? — ველარ მოითმინეს და ჰკითხეს ერთხელ.

— მე არ ვაბარებდი, ცოსტალიონი ვარ!

კაცია გურული

— რა მოუვიდა იპოლიტეს, ქვის სროლაც დაიწყო?
— ქვას კი არა, „შპარბალკებს“ მსვრის, შვილს!

უგონებანი ზოგ-ზოგ აბიჭურიანს

1. ბილეთს რომ აიღებ, თავზე ხელი არ აიღო და პირი მაშინვე არ გააღო აბლაუბისათვის დაჩქე და მოიფიქრე, თუ რამე იცი! თუ არაფერი იცი, ბუზები მაინც დათვალე, რამეთუ თვით ლუარსაბ თათქარიძე ითვლიდა ბუზებს!
2. საბასუხოდ რომ გახვალ, ნუ დამუნჯდები! გახსოვდეს, შენს მოსმენაში აძლევენ ხელფასს მაგ ხალხს და ნუ ჩადგები სხვის ცოდვაში!
3. მაღალი ღმერთი არ გაგიწყურეს და არაფერზე წამოგცდეს, არ ვიცო! რაც არ იცი, იმას უშენოდაც გაიგებენ!
4. არც ჯორზე შეჭდე და არც დაიხინო, ყველაფერი ვიცო. ყველაფერი სოკრატემაც არ იცოდა და აღიარებდა კიდევ.
5. თუ მთლად ბითური ხარ და ვერც ერთ კითხვაზე ვერ გაეცი სწორი პასუხი, ნუ გადაფიჩინდები, დღეს მიკროინფარქტით ვერავის გააკვირვებ!
6. როცა საბოლოოდ დაგარწმუნებენ, რომ „ვეფხისტყაოსანი“ ეგნატე ნინოშვილმა კი არ დაწერა, ან დრეკადობის თეორია მიქელ მოლერეკილის შექმნილი კი არაა, ან ფარდობითობის თეორიასა და ფარდებს შორის არავითარი კავშირი არ არსებობს, აი, მაშინ შევებით ამოისუნთქე, გულითადი მადლობა გადაუხადე გამომცდლებს და, როგორც შედი, ასე გამოდი გარეთ!
7. გარეთ რომ გამოხვალ, ნუ მოუყვები უნიჭო მსახიობივით მანქვას და წვერებიან ანგდოტებს გამომცდლებზე! მაგას სჯობს, გულახდილად თქვა, ვინ გკრა ხელი უმადლესში შესასვლელად.
8. სახლში რომ დაბრუნდები, ნუ დაიკრფე გულზე ხელს გაპატიოსნებული ცხედარივით! დაიწყე მუშაობა და დაიჩქე კაცის სახელი! საშვილიშვილოდ გახსოვდეს: ათას გლახა დაბლომიანს ასჯერ სჯობს ერთი კარგი უდიპლომო!
9. კარგად გახსოვდეს: თუ ყველაფერს შეასრულებ, რაც აქ ჩამოგიწერე, კაცი გამოხვალ, თუ არა და, შენ იცი, მოდექი და აწამე ქვეყანა!
თუ ეშუაის მანქანების წყალობით გვერდი აუარე გამომცდელ მანქანებს, უმადლესში მაინც მოხვდი და მერე იმდენი იმამაძალდე, რომ დაბლომიც კი აიღე, სიკვდილამდე გახსოვდეს: ყველაფრის პოვნა შეიძლება. რაც დაგიკარავს, სინდისის გარდა, და ყველაფერი გარეცხილი სჯობს სინდისის გარდა!

შენი კეთილის მსურველი
ჯურაბ რანინი

კ ა ე მ ა ნ ზ ა

ორი გული სხამალა ძგერდა. მათ საიდუმლოს ვერხვის ფოთლები ჩურჩულებდნენ...

მთვარე ყოველთვის იყო დამწვართ იმედი და ახლაც უღიმოდა ბაღში გატრუნულ ორ არსებას.

— მეტის მოთმენა აღარ შემოიძლია, ამაღამ უნდა ვუთხრა! — ფიქრობდა კაცი.

— ნეტავ, მართლა ვუყვარვარ? — კანკალედა ქალი.

— უფრო რომ მითხრას? — ეჭვი ღრღინდა კაცს.

ბოლოს მოკრიბა გამხედაობა, მიუახლოვდა, ხელი ნაზად დაუჭირა და სუნთქვას მოუხშირა...

ქალს სასიამოვნო ჟრუანტელმა დაუარა მთელ ტანში. მთვარე, თითქოს, მიუხვდა წადილს და ვერხვის ფოთლებს მოეფარა...

— დიდი ხანია მინდოდა მეთქვა... — დაიწყო კაცმა, — რომ... მე... თქვენ... შვილის მოწყობას დამპირდით ინსტიტუტში!..

ვანო ცინცაძე

რიზი

რატომღაც სურდა, ანკესი ეყიდა.
ჯერ დაინტერესდა საკითხით, იყო თუ არა მა-

ლაზიაში ანკესი.
ჩაღვა რიგში და გაიგო.
მერე დაინტერესდა საკითხით, ჰყიდიდნენ თუ
არა ანკესს მონკავშირის წიგნაკის გარეშე.
ხელმეორედ ჩაღვა რიგში და გაიგო.
მერე დაინტერესდა საკითხით, რა ზომის ან-

კესი იყო მალაზიაში და გაუძღებდა თუ არა დიდ.
მაშალ თევზს.
ისევ ჩაღვა რიგში და გაიგო.
მერე დაინტერესდა საკითხით, ანკესის ჯონი
ბამბუკისა იყო თუ ალუმინისა.

ამჯერადაც ჩაღვა რიგში და გაიგო.
ბოლოს გადაწყვიტა, ეყიდა ანკესი.
მეექვსედ რომ ჩაღვა რიგში, ქვითარი გამოუ-

წერეს და სალაროზე მიუთითეს.
მითითებულ სალაროსთან კვლავ რიგში ჩაღ-

ვა, გამოწერილი ქვითრით ხელში.
სალაროში ფული გადაიხადა, მაგრამ ანკესის
მისაღებად რიგში აღარ ჩამდგარა. გაფითრე-
ბულმა, ქუჩაში გამოსვლისას, პირში ოთხი სა-
კუთარი თითი ჩაიდო და, რაც ძალი და ღონე
ჰქონდა, დაუსტვინა...

უილელი

პირველ წელს ცოდნა არ ეყო.
მეორე წელს ნიშნები არ ეყო.
მესამე წელს იმ კაცთან ვერ მოხვდა.
მეოთხე წელს ნერვები არ ეყო.
წლები არ იცდიდნენ... იგი არაფერს აკეთებ-
და გარდა იმისა, რომ იობის მოთმინებით უჯდა

წიგნებს. ღამეებს თეთრად ათენებდა და ყველა-
ფერი გადაათეთრა. შესანიშნავად იცოდა, რომ
შუშანიკი ვარდან მამიკონიანის ასული იყო, რომ
აბო ტფილელმა ნელსაცხებლების დამზადება
იცოდა, ხოლო გრიგოლ სანძთელი ნერსეს ცო-
ლის დისწული იყო, „რომელსაცა ეშვილა“.

მგზუთე წელს რთულ ქვეწყობილ წინადადება-
ში მთავარი წინადადება მასზე დამოკიდებულე-
ბისაგან, მძიმის ნაცვლად ტირეთი გამოყო და
მძიმე დღე დააყენეს — ნიშანი დააკლეს...

მანც არ იცდიდნენ წლები. იგი დაეუფლა
ყველა თემას (მასწავლებლის მიერ ხუთიანზე
გასწორებულს), წაიკითხა ყველა მეცნიერის
მეტნაკლებად საყურადღებო წიგნი. პირველწყა-
რობებში ეცნობოდა ჰაგიოგრაფიული და პიმნო-
გრაფიული მწერლობის ნიმუშებს... საგამოცდო
„შინაარსებიდან“ თანდათანობით მეცნიერულ
კვლევაზე გადავიდა. დაწერა ერთი გამოკვლევა...
მეორე... მესამე... საღისურტაციო თემის პროს-
პექტიც იოლად მოხაზა...

მეექვსე წელს ქულათა მაქსიმუმი დააგროვა,
მაგრამ დამატებით სიაშიც ვერ მოხვდა — თანა-
ბარქულიანებში სტაჟიანებს მისცეს უპირატესო-
ბა.

ბოლოს მასაც გამოუჩნდა პატრონი...
ახალა იმავე ინსტიტუტში, იმავე ფაკულტეტ-
ზე, სტაჟის გულისთვის, ლექტორად მუშაობს.

კრუხის თავი

— რა იყო?
— არაფერი, პატარა
მოთხრობა მოვიტანე.
ორი გვერდია. მინდა, მე
თვითონ წაგიკითხო!
რედაქტორმა სათვალე
მოიხსნა.
— მომეცი!
მწერალმა მოთხრობა
გაუწოდა.
— რამდენგვერდიანი-
აო, რა მითხარი?
— ორნახევარი გვერ-
დია.
— ეს არის ორნახევა-
რი გვერდი?
— ცოტა მეტია.
— ცოტა მეტი კი არა,
სამ გვერდს არაფერი
აკლია.
— კარგი, ასე იყოს.
— ასე იყოს კი არა,
ასეა.
რედაქტორმა მოთხ-
რობა დაუბრუნა.
— წავიკითხო?
— წაიკითხე, მაგრამ
აქ მაინც რაში გჭირ-
დება ტყუილი, შე კაცო?
თქვი, სამი გვერდი მო-

თხრობა მინდა წაგიკით-
ხო-თქო!
— რა მოხდა, მერე,
შე კაი კაცო?!
— რაა რა მოხდა, შე
კაცო?! ტყუილის თქმა
თუ არაფერი არის, მაშინ
არაფერი არაფერი არ
ყოფილა.
— რატომ კადრულობ,
შე კაი კაცო!
— შენ რატომ იკად-
რე, შე კაცო! მე რა იმხე-
ლა სულელი მნახე, რომ
ორ გვერდსა და სამ
გვერდს ვერ ვარჩევ ერ-
თმანეთისგან?
— ეს სამი გვერდია,
შე კაი კაცო?
მწერალმა მოთხრობა
გაუწოდა.
— აბა, ეს ორგვერდ-
ნახევარია, შე კაცო?
— წავიკითხვა კი არაა,
შე კაცო, საქმე; საქმე სი-
მართლის თქმაა, ვაჟკა-
ცობაა და პირდაპირო-
ბა!
— არც ერთი არ მაკ-
ლია!

— ვარკვიოთ ახლა,
ვის რა აკლია?
— მოიცა... შენ ხომ
არაფერი გეშლება?
რედაქტორმა მოთხ-
რობა დაუბრუნა.
— შარზე ხარ ნამდ-
ვილად!..
— თუ კითხულობ,
წაიკითხე! შენ კრუხის
თავი გაბია, როგორც
ჩანს.
მწერალმა მოთხრო-
ბა გაუწოდა.
— კრუხის თავი ვისაც
აბია, იცის ხალხმა!
რედაქტორმა მოთხ-
რობა დაუბრუნა.
— რა გაყვირებს, თუ
იცი?!
მწერალმა მოთხრობა
გაუწოდა.
— სანამ გინდა, ასე
ტყუილებით გახვ იღე
ფონს?
— მე ტყუილი არ მი-
თქვამს!
რედაქტორმა ღილაკს
თითი დააჭირა.
საოცრად პრეტენზიუ-

ლი ნაბიჯებით შემოვიდა
უმარტივესი სახის მქონე
მდივანი ქალი.
— ერთი, თუ ქალი
ხარ, გაგვაგებინე, რამ-
დენი გვერდია ეს მოთხ-
რობა? — ჰკითხა რედა-
ქტორმა.
— სამი! — დაუფიქ-
რებლად თქვა მდივანმა
ქალმა.
— აგაშენა ღმერთმა!
თავისუფალი ხარ!
მდივანი ქალი გავი-
და.
— ვყოფილვარ თუ
არა მართალი?
მწერალმა მოთხ-
რობა ჩანთაში ჩაიდო.
— არა, თუ არ გჯერა,
სხვას ვკითხოთ ვინმეს!
— დააწია რედაქტორმა.
მწერალი შემობრუნ-
და, მთელი მონდრმებით
დაიღრიალა და სრუ-
ლიად მშვიდად თქვა:
— ორგვერდნახევა-
რია, ორგვერდ ნახევარი,
შე საცოდავო!..

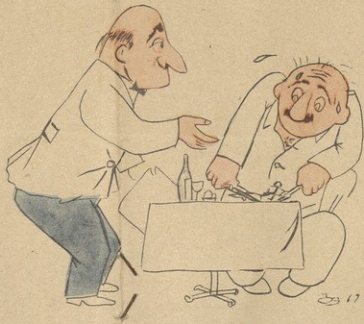
ნან. ჯ. ლურჯაძის

თქვენთვის პირადად...
 თქვენთვის პირადად...
 თქვენთვის პირადად...

სადი რა პირს ავაჯი

ფეხებში შენ არ გიტაცებს,
 არც ვაღრავი და არც ვაში...
 ფეხებში ფეხი უფროსებს, —
 კარგი რა არის ამასში?
 მტრებს გინდა გაგარავ და გინდა
 შეგვემ წველი გზავნით,
 იტყვი: „ეს ზვიდი დადინდა!“ —
 ცული რა არის ამასში?
 ხან კილოვდები რსებებ,
 ხან წუნებში, ხანაც — გავრასში.
 სულში, ჭრებს ისტყობ,
 კარგი რა არის ამასში?
 გიყვარს წასვლად და წამოსვლაც,
 ღუკუკისი, ენის თამაშაც...
 ერთ მშვენიერ დღეს მოესხნაან, —
 ცული რა არის ამასში?

რეკავს ოსმუხომილი

— ის რა მიუშტამაა, დანით ვერ გაკვეთილი?
 — ანაწვე გაიშვილებით დანას!

ნან. ჯ. ლურჯაძის

მიენიბაშკები

ზინიბარი იეზორი

ერთხელ არაცნობილმა თემურბეგმა რამდენიმე მასალა აიგვი რიღბეჭობს, რიღბეჭობს ვადათაფლიერა და თავი გაქვინა — გულგებარია და თანაც, დახვეწი აქლია! — ლისონა მან თემურბეგისს.
 — მე რა გენა? უცხოური ქურნალოდანი ამოვიღე...
 — უცხოურია?! — ყურები ცეკვა რედაქტორმა.
 — ღაბა!
 — გამსაგებია, დატოვეთ...!

— პირიქით ვხედავ, რომ ჩვენი ბიზნისი, სარგებელსა და მსახურს მოსახლეობისთვის უნდა მოახდინოს და უსაღესო ხარისხის სმარტად ნახსობ მიუხედავად მისაღობს!

ვის ექვს მკრი თაქი

— რა გვარი ხარ?
 — ჭკუნიანი, ბატონო!
 — რას ამბობ? შეუ ჭკუნიანი ვარ! — გაიღდა გომომცდელი.
 ამიტომეტი სიხარულსაგან აყვარდა გინგერულზელი ომები და ვედა და ბილვის ასაღებად გაიშალა.
 — ასე! ასე! შეუ ამოვიცილი იფიქრებენ, ნათესავიო გვერდით ითაქნი ვედი!
 ამიტომეტი გაბოტრებულ გვიდა გვერდით ითაქნი უსესლომანვე სავამოდოლი გამოართვის.
 — ჭკუნიანი ხარ, ბიჭო, შენ?

— კი, ბატონო! — გაუბრადა ამბატორენტს.
 — შე ვერ გამოვიცი, იფიქრებენ ჭკუნიანის ნათესავიო.
 — არ ვარ ჭკუნიანის ნათესავი! — ამობილდა ამბატორენტს.
 — შენ ახლა ამომიცილებ დაამოვიცილებ, რომ ვერა თლა არ ხარ ჭკუნიანის ნათესავი? შეუ ვედა, ბიჭო, შენისთანავე ვედაც და თაქან სუ გამოვიცილებ...
 ადგა ამბატორენტს სავამოდოლი კომისიის თავმჯდომარეთან მივიდა და თაქან გასაჭირი. თავმჯდომარე შეუხედა.
 — ჭკუნიანი ხარ? — ნეტავ, სხვა ვედა ვედადეს? ხომ იცი, რა ხალხია შეუ ვედადეს? ჩვენ ვედადეს ვედადეს.
 ამბატორენტს დალოდნული გამოვიდა გარეთ.
 — არ მუხე! — შეშინდა ხალხი, — ხუთი?
 — ხუთი!
 — რას ამბობ? — ჭკუნიანი ნათესავი ხარ და ვერ გამოვიცილებ.
 — ეთერ შენ, ხალხსა და ვედადეს და ხუთიანი დალოდნული — გამოვიდა ხალხი.
 — ეს ხალხი ნათესავიო ჩვენსედე უნდა იყოს!
 — ჩვენსედე უნდა იყოს, ჭკუნიანი რომ არაა.
 — ჩვენსედე უნდა იყოს, ჭკუნიანი რომ არაა.
 — ჩვენსედე უნდა იყოს, ჭკუნიანი რომ არაა.

ამათილი აღიშვილი

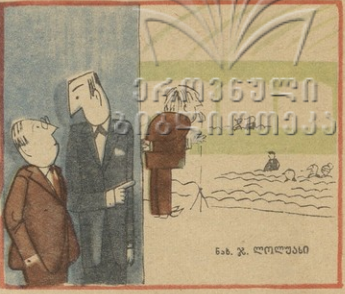
ნაყინის გეგვიფილი

— წვერის გაპარებაში 50
 კაპიტს, ზედმეტს არ იხდი?
 — კი, ბატონო!
 — სტალინივე ვიფილს ორ-
 მათად არ ვიფილს?
 — ვიფილს!
 — ტაქსის მძღოლს ყოველ-
 ლთვის ზედმეტს არ აძლევ?
 — ვაძლევ!
 — მყვარებს?
 — მყვარებს!
 — პიანინოზე ზედმეტი მი-
 ძის?
 — მიფილს!
 — მსაყვარე ორმაგ ფასში
 იყიდებ?
 — ვიყიდებ!
 — ტელევიზორი?
 — ტელევიზორი!
 — ჰოდა, მე 5 კაპიტს შე-
 ვებრები, შეუ ვედა?

ვანი რუსთაველი

ნან. ჯ. ლურჯაძის

ნან. ჯ. ლურჯაძის

— ერთი, ორი, სამი, ოთხი...
 — რას ვედა? მიკროფონს ამოვიცილებ?
 — არა, მათარგებლს ითვალის.

ნათესავი სპონსორი

— თქვენი სახელზე შემოსულ ვანსებებს ვანსებობთ. ჩემი მიზანით მოყვანილი ფეხები სრულიად სიმართლეს შეიცავს ამიტომ დაშალსტრუქტურული მასალები ჩვენ პირადად ვედაქვინა.

სხსან-პანნარბატიოთ ბარათიდან

— ჩვენ ვედავთ, რომ, რედაქციის თანამშრომლები, რომლებიც, ლტ მეზობლები არიან დახვეწილები, და, შეუწირებები ვედავებდნენ, თორედადვითებს, რისთვისაც ჩვენ მხოლოდ ფაქტებზე ვედავით. გარდა ამისა რაც უფლებიერად, სტილის ვედავების ნათესავებზე, ვერ არ ვედავთ.

რედაქციის ვედავითი

შეცხია ალთა ბალთაქამ

- თქვენი გადარგებელი სიხარით მოლოდინი!
- ბეს რა უნდა ღღნს დასრებაზე? სარგებ დასრებაზე შემოიხანთი განსხვავება!
- თქვენს რომელია არ იტარება თანადარგობითა.
 — ორასი ფული, უარსაბი ვიღებ და, ასა, რა ბანკა!
- ქალბ, არ მიფიქრებ ვანსი ააღლი-
 ვით წაწვლი?
- უბნებობ

ნახატი ფილიმი საყოფანსხროვრებო თემაჯი

რატომ ვამბობთ ასე:

ჰვავი ჩივილის მამილა
 ერთ ჩივილს შვილის მი-
 ბარება სურდა მუსიკალურ
 სასწავლებელში ბუღულ-
 თან და სასწავლებლის დირ-
 ექტორს—ყვავს თხოვა, თუ
 და ხარ, ბარტყი მომიწყვეო.
 კი მაგრამ, შენ ვინა ხარო?
 — დაიყრანტალა ყვავმა.
 როგორ თუ ვინ ვარ, დაიკო
 გიწოდე და ჩემი შვილისათ-
 ვის რაღა იქნებო! — იწ-
 ყინა ჩივილმა. მას შემ-
 დეგ ეს გამოთქმა
 მისაღები გამოც-
 დების წინ იხმარე-
 ბა.

ცხვირის ჩამოშვება
 იყო ერთი ქალი. სასის
 ყველა ნაკეთი ძალიან ლა-

მაზი ჰქონდა, ოღონდ ცხვი-
 რი ჰქონდა გრძელი. მოვიჭ-
 რიო, გადაწყვიტა და ექიმ-
 თან მივიდა. დასტაქარმაც
 ქალა არ დაიშურა და მზე-
 თუნახავად აქცია ქალი. მაგ-
 რამ როცა გასამრჯელოზე
 მიღვა საქმე. ქალს მეხვიით
 დაატყდა თავს ექიმის დასა-
 ხელებული საფასური. ერ-
 თობ მოიწყინა, დაღონდა და
 ისევ ჩამოუშვა ცხვირი. მას
 შემდეგ ვამბობთ
 ასე.

შაბაზარი კაღელს ცერცვი
 ერთი ხელოსანი იყო.
 უხარისხო ბათქაშით ლესავ-
 და ახალი სახლის კედელს.
 მოხედვას ვერ მოასწრებდა,
 ბათქაში ძირს ცვიოდა. სახ-

ლის ახალი პატრონები ისევ
 იბარებდნენ, გასამრჯელოს
 არ იმურებდნენ. ბოლოს,
 ხელოსანმა მაღალხარისხო-
 ვანი ბათქაშის მოსამზადებ-
 ლად სახლის პატრონს ცერ-
 ცვის ფულიც მოთხოვა და
 ისიც შეჭამა.

მას შემდეგ იტყვიან ხო-
 ლმე ასე: შეაყარე კე-
 დელს ცერცვიო.
ხელს არ მამღვს
 იყო ერთი კაცი. უფრო-
 სობდა. უყვარდა, როცა მი-
 სი ხელქვეითნი ხელს გაუწე-
 დიდნენ და... მალულად ხე-
 ლში ფულს ჩაუდებდნენ
 ძღვნად. ერთხელ ამ კაცმა
 მიიღო ახალი თანამშრომე-
 ლი — პატროსანი, ალალი

კაცი. მან ალლო ვერ აუღო
 უფროსის ჩვევებს და ამ
 უკანასკნელზე უკანასკნელმა
 დაითხოვა კიდევ სამსახუ-
 რიდან. უფროსს რომ ჰკით-
 ხეს, რატომო, მან უპასუხა:
 ხელს არ მამღვ-
 დაო.

ხალხი უვიკლა
 იყო ერთი ქირურგი.
 სნეული მიუყვანეს ბრმა ნა-
 წლავის ამოსატრეღად. პირ-
 ველი გასამრჯელო იტოტა-
 ვა. არც მერვე მოუღიდა
 თვალში და არც მესამე ები-
 ტნავა. გაწყრა, ითაკილა,
 აჭუჭლუნდა, აქეთ პატრო-
 ნები შეიკლა ხელ-
 ში და იქით — ავადმყოფი.
უზრდან უორღანაშვილი

ჰინს გე კე ლეუი ჩეკაგლო!!

გუშინწინ ჩემი სიდედრი
 უფერად გახდა ავად:
 წნევამ დაარტყა, ერთბაშად
 ორას ოც „ვოლტზე“ ავარდა.
 სასწრაფოს გამოძახება
 მე ვცადე, როგორც სიძემა,
 კინაღამ თვითონ მომიხდა
 უფლისთვის სულის მიცემა.
 ხან აქეთ ვეცი, ხან — იქით,
 სულ ამერია გონება,
 ლამის ჰკუაზე შემშალეს
 ავტობატ-ტელეფონებმა.
 ნეტავ, ვიცოდე, ამგვარ განძხ
 ვინ მიაყენა ზიანი,
 ვინც ხელმყო, ვინც ეს იკადრა,
 კაცია?! ადამიანი?!

ჩვენს შამა-პაპას არ ახსოვს,
 ალბათ, მზავრობა ასეთი,
 ცხრა აპარატი გავსინჯე,
 არ მუშაობდა არც ერთი.
 ერთისთვის წიხლი ჩაერთვათ,
 საწყალი სულსა დაფავდა,
 მერვე ფულს არ იღებდა,
 მესამე უხმოდ ულავავდა.
 მეოთხეს დისკო არ ჰქონდა,
 დაუფლებოდა დუმილი,
 მეხუთესთვის ხულიგნებს
 ჩამოგდებდათ ყურ-მილი.
 მეექვსეს რომ ვუყურებდი,
 თითქოსდა, მჩხვლტდნენ ეკლითა:
 თვით ტელეფონი ძირს ეგდო,
 ჭიხური მაღლა ეკიდა.
 მეშვიდეს სულ მთლად წაეღოთ,
 წაერთვათ ყველა ფუნქცია,
 კედელს-ლა აჩნდა იმ საწყლის
 უიღბლო „რეპროდუქცია“.
 უხედავდი, ცეცხლი მეკიდა,
 ვისმენდი, არა მჭეროდა,
 მერვის ყურმილში დოღს სცემდნენ.
 მეცხრეში გუნდი მდგროდა.
 გავგეჟდი, ტვინი შემერყა,
 სულ მთლად დავკრუვდი, დავბრმავდი,
 უხმოდ და უხელწერილად
 კინაღამ უფალს ჩავბარდი.
 გონს სასწრაფოში მოვედი,
 მწამლობდნენ ნერვებმოშლილსა,
 იქნებ, როგორმე აცნობოთ,
 ხმა მიმიწვდინოთ ცოლ-შვილსა!
 არ შეეშინდეთ, აქ ვწევარ,
 ნევროზულ დიაგნოზითა,
 ხანდახან კრიჭა მეკვრება,
 კბილს ძლივს მიხსნიან კოვჩითა.

მხიარულთა და საგრიანთა კლუბი

კითხვა: ქელები რომ მოვსპოთ, ამისათვის რისი
 მოსპობაა საჭირო?
პასუხი: სიკვდილიანობის.

კითხვა: ზოგიერთი გამყიდველი საპაერო ბუმ-
 ტებს რატომ ბერავს პირით?
პასუხი: ბავშვებისათვის სული არ
 ენანება.

კითხვა: რა მცენარეა, რომელსაც ცეცხლს უქი-
 დებენ და არ იწვის?
პასუხი: მწვანელი.

კითხვა: ინფარქტიან ავადმყოფს რა შეიძლება
 აუკრძალოს ექიმმა?
პასუხი: ბაზარში სიარული.

კითხვა: რა შენობაა ისეთი, რომელიც სანთლე-
 ბითაა გაჩირაღდებული, მაგრამ იქ მყოფნი მაინც
 სიბნელეში სხედან?
პასუხი: ეკლესია

კითხვა: ნოქარს როგორი საქონელი მიაჩნია
 ფასდაუდებლად?
პასუხი: რომელსაც ფასი სულ არ ადევს.

კითხვა: გამყიდველს რა აქვს დადებითი?
პასუხი: თითი.

გაიოზ უავერუაშვილი

ამოცანები

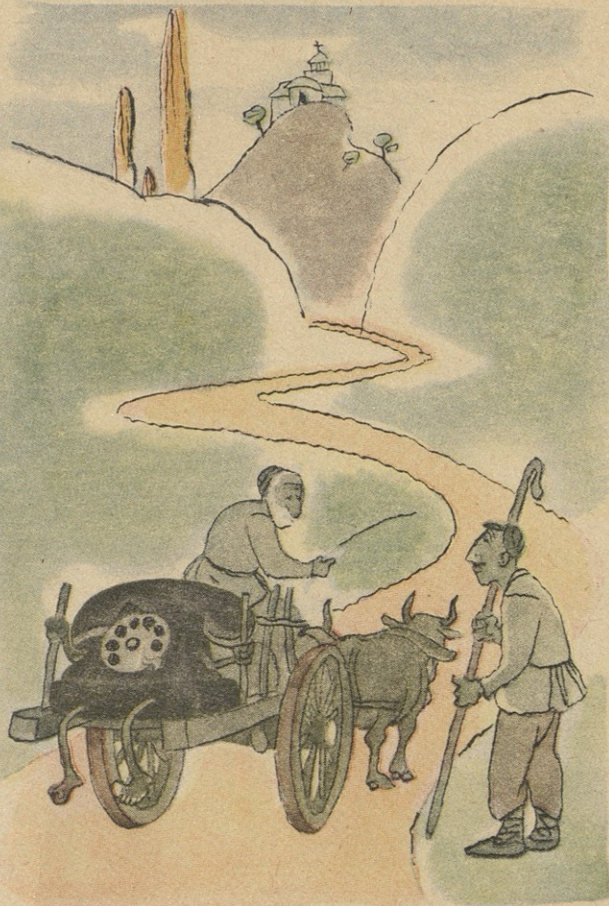
ახალგაქორწინებულთა შეკრებაზე მოხსენებით გამოვრდა
 დიდი ხნის დაქორწინებული შეყრილაძე. მან შეკრებილთ
 მოუთხრო საკუთარ გამოცდილებასა და ოჯახურ სიმტიცეზე.
პითხვა: რა აზრისაა ყოველივე ზემოხსენებულზე მისა
 მეუღლე?
პასუხი: ცოლის აზრი არ იცის, რადგან დიდი ხანია გაე-
 ყარა.

პითხვა: ავტობუსის დანიშნებით განხარებული გორისძირე-
 ლები შოფერს — ეორა ხეირიანს ფულს აძლევდნენ და ბი-
 ლეთს არ თხოვდნენ. შედეგი?
პასუხი: ეორა გასუქდა, მარშრუტი გაუქმდა.

პითხვა: ყოველ სენსზე მაყურებლის სტვენითა და „მე-
 ხაშეს“ ყვირილით გაბეზრებულმა კინომექანიკოსმა მეწულა-
 შვილმა სამსახური მიატოვა.
 რას აკეთებს ამჟამად მეწულიშვილი?
პასუხი: მესამედ მუშაობს და ყოველცისმარე მაყურებ-
 ლებს ლოცავს კეთილი რჩევისათვის.

ქეიჩის სიყვავს პასრულა

სიმსუქნე შემომეპარა,
 დავგორავ მუხის მორიგით;
 რაც ექმია თბილისში,
 ყველას ბინა მაქვს მოვლილი...
 მათ ნათქვამს ზუსტად ვასრულებ,
 მე ჩემი მტერი როდი ვარ!
 ტრანსპორტში სულაც არ ვჯდები.
 ფეხით მივიდვარ, მოვიდვარ...
 ტრანსპორტს რას ვავეკარები,
 არსად რივი და რილია! —
 ერთმანეთს თავზე ასხედან,
 ჭურჩხელებივით ჰკილიან.
 ბინაშიც ფეხით ავლივარ,
 ქოშინით ვითვლი სართულებს,
 მერვე სართულზე რომ ვცხოვრობ,
 საქმეს ისედაც ართულებს, —
 ძლივსა მიმყვება გული და
 ძლივსა მიმყვება წელი,
 ლიფტი უძრავად მიუყრებს,
 უქმად დგას ორი წელია.
 ცხიმიან საქმელს არა ვჭამ,
 რომც ვჭამო, აბა, სად არი?
 თუ წააწყდები ხორცს სადმე,
 ძელ-ტყავად არის დამდნარი.
 თურმე, რომ ვჭამო ხილიცა,
 ჩემთვის საშიში იქნება,
 ნახშირწყლები და ფრუტოზა
 სულ ცხიმად გარდაიქმნება.
 ან როგორ შევქმ ხილულს,
 მამასისხლად რომ ყიდიან,
 პოდა, ხომ მოგესხენებათ,
 ჭამა ჯიბეზე ჰკილია!
 სითხესაც უნდა ვერიდო,
 თურმე სითხეა, რაც არის!
 მოვერიდები, აბა, რა,
 ბინაში წყალი არც არის!
 კვირაში ერთხელ თუ მოვა,
 მაშინ რას დავლევ იმდენსა!
 გამოგიტყდებით, რძე მიყვარს,
 რძისთვის სულ კბილებს ვიღესავ,
 წყლის წყურვილს რძითაც მოვიკლავ,
 ბევრჯერ წყალგანარევია,
 რაც დედამ ძუძუს მომწყვიტა,
 რძე აღარ დამიღვია.
 წონაში მაინც ვიმატებ,
 ვერ ვაკლებ ვერასიღებით,
 ნეტავი, მართლა ვსუქდები,
 თუ ბოლმისაგან ვსივდები?!

ავადმყოფი ტელევიზორი

— რა მეშველება, გოგი! ტელევიზორი მომეწალა, ქვეყნის მოხელეები დავასიე, მაგრამ არაფერი ეშველა. ექიმი კაცი ხარ და ეგება მიხვდეთ რა სტორს? — შესჩივლა გრიშამ გოგის.

— ბიჭო, მე ადამიანების ექიმი და მკურნალი ვარ, თორემ ტელევიზორისა რა მესმის?

— წამოდი მაინც, იქნებ მიხვდეთ, რაშია საქმე! მოხელემ 25 მანეთი წაიღო, ყველაფერი რიგზეაო, მიიხრა და წავიდა.

— ორი მეგობარი მიუსხდა ტელევიზორს.

— აი, ხომ ხედავ, გოგი, გაორებულად რომ ჩანს ორი თავი, ორი პირი, ორი ცხვირი, ზღაპარში კი გამიკონია, მაგრამ ასე ლამაზ ბიჭს, აგერ რომ ლაპარაკობს, სწორედ ვერ დავამახინჯებ.

— მაგას ტელევიზორში რა ქვია, არ ვიცი, გენაცვალე, და ჩვენს ენაზე ბოტულიში ეწოდება.

— დაღუბულა კაცი და ეს არის!

— არა, ეგ კიდევ დასამტკიცებელია ანალიზებითა და გამოკვლევებით.

— ა, ახლა შეხედე, როგორ მოექცა გვერდზე პირი რომ მღერის, იმ ქალს!

— ჰო, ეგ კი პარეზია ან სამწვერა ნერვის დაზიანება!

— ასე ექნება სულ?

— არა, იმკურნალეს და გაუფლეს!

— ცხვირიც რაღა აქვს გვერდზე მოქცეული!

— მაგას ნაღდად ეშველება, ჩემო გრიშა! კარგად გეყავდეს ჩვენი პლასტიკური ოპერატორები... მოდების ჟურნალში აარჩევენებენ ცხვირს და „პრიმერ-კაც“ აღარ ჭირდება... — გოგი, შეხედე, შეხედე, ახლა როგორ ძაგძაგებს ეს უბედური?!

— ეგ პარალიზის მოვლენებია, მაგას ძმაო, ვერაფერი უშველის.

— ან იმ ქალს უყურე, ხელები როგორ უკანკალებს?

— ეგ პარკინსონს ვაგს...

— ასე იკანკალებს სულ?

— რას გეტყვი იცი, ჩემო გრიშა? დარეკე ტელეაბტა-ლეში, მოვა ამწყობი მექანიკოსი, გასწორებს შენს ტელევიზორს და ყველას ერთბაშად გეშველება, თორემ მე დიაგნოზები არ გამომეღევა და შენს ტელევი-ზორს დაავადებები.

თინა შოროშელიანი

— სად მიხვალ, კიკოლა?
— სალუცავში, იქნებ ჩემს „ქ ა ჯ ა ნ ა ს“ მნა ამოვადგევიწინო!

ნახ. ბ. ლომოურისა

ჩიტმა კმაკვი მოიბანა...

თეატრიწყაროს რაიონის სოფ. მანუშანში წყარო მხოლოდ მიხა აფციაურს აქვს, წყალი კი, რაოდენ საოცარია, მაგრამ მთელ სოფელს სჭირდება. სოფლის თავკაცებს წაკლებად აწუხებთ ეს საკითხი. მით უმეტეს, რომ იციან, უგზოობის გამო, შესამოწმებლად ვერვინ ამოაღწევს ჩვენს სოფელში.

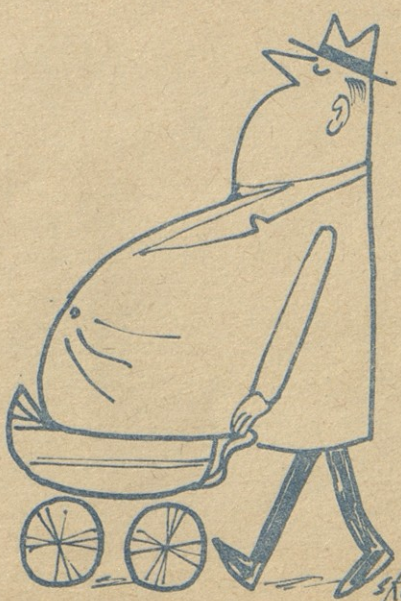
— : —

თინათში, აგერ სამი წელი იქნება, რაც მარტო სახელად არსებობს აბანო, სინამდვილეში კი, სანახევროდ რომ მუშაობდეს, ბატონებად ჩავთვლიდით თავს. თუმცა ბატონე-ბიც თვითონ არიან; ჯამაგირს იღებენ, მუშაობით კი არ მუშაობენ. საინტერესოა, ძველი ქვაბი რომ დაჭრეს და გააქრეს, რას ფიქრობენ? იქნებ ფიქრობენ, ახალი ქვაბი უნახშიროდ გახურდება?!

— : —

ტრეხტ „ინჟინერის“ მესამე საშენებლო-სამონტაჟო სა-მმართველომ 1968 წელს მაისში დაიწყო და იმავე წლის ივნისში დამთავრებულად ცნო ვეძისში, ვოლოდარის ქუჩაზე, გაზ-მიღების გაყვანის სამუშაოები.

აფერუმი აი, მუშაობის ტემპიც ამას ჰქვია! იქნებ თვითონ ტრეხტის მუშაებმა გაიარონ ვეძისისაკენ და დაათვა-ლიერონ ვოლოდარის ქუჩა?

ამ მხიარული ნახატების ავტორი არის ცნობილი პოლონელი მხატვარი-კარიკატურისტი, ქლოძის მკვიდრი იუზეფ სკონიანი.

ლოძის ოპერისა და ბალეტის დიდი თეატრის მიერ თბილისში გამართული გასტროლების დღე-ებში იუზეფმა ჩვენი უფროსი-სათვის მოამზადა ორი ნახატი.

მთავარი რედაქტორის მოადგილე გიორგი ნიშნიანიძე

სარედაქციო კოლეგია:
ნ. ლუგავაძე (მთავარი რედაქტორი)
ზ. გოლგოზაძე (პ/მზ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მალაზონია,
ნ. შველიძე,
ო. ზელიძე.

სატირისა და იუმორის უძრავი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პარკისპირა № 42.
Тбилиსი, Сатирико-юмористический журнал «Нианги». ტომ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32. საერთო განყოფილების 93-10-78.

სამ. კვ ცკ-ის გამომცემ-ლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გალავნა ასაწყობად 10/VI-69 წ.

ხელმოწერილია დასა-გებლად 4/VII-69 წ.

ქალაქის ზომა 70x108/8.

ფიზიკური ნაბჯინი ფურ-ცელი 1,

პირობითი ნაბჯინი ფურ-ცელი 1,4.

სამ. კვ ცკ-ის გამომცემ-ლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ГИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИ-НА № 14

შეკვ. № 1789.
შპ 02241
ბირაჟი 112.000.

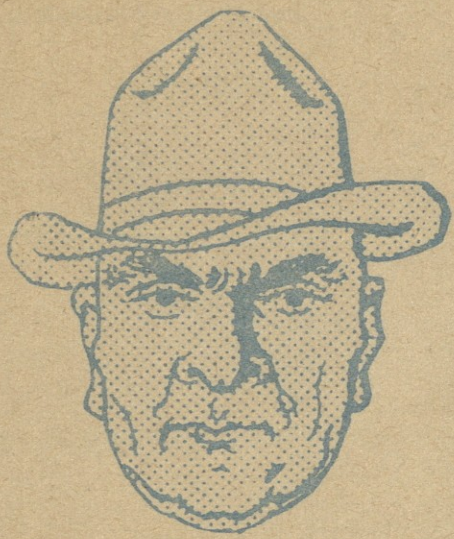

40 წელია, რაც ცნობილი ქართველი მხატვარი — გივი ლომიძე ერთგულად ემსახურება ქართული საბჭოთა პლაკატისა და კარიკატურის განვითარების საქმეს. მისი მახვილგონიერი ნახატები სისტემატურად იბეჭდება როგორც ჩვენი რესპუბლიკის, ისე საკავშირო პრესის ფურცლებზე.

ა/წ. 17 აპრილს საკავშირო სატირული კინოჟურნალის — „ფიტილის“ სარედაქციო საბჭომ, სსრკ მხატვართა კავშირმა და ჩვენი ჟურნალის სარედაქციო კოლექტივმა — მთავრობის კინოთეატრ „ფიტილის“ საგამოფენო დარბაზში მოაწვევეს გივი ლომიძის ნამუშევრების პერსონალური გამოფენა.

გთავაზობთ რამდენიმე ექსპონატს ამ გამოფენიდან.

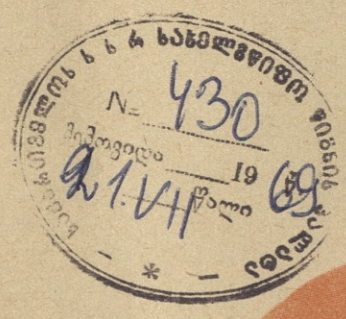
22
1969

კონტრაქტის
შედეგად

ნიანგი — გივი ლომიძეს

ჰე, ლომო — გივი ლომიძე ვ!
მტერ-მოყვარე გყავს ურიცხვი;
მშვიდობა გიყვარს, ომს ებრძვი,
ქვეყნად რა ხდება, სულ იცი!
ორმოცდაათი წლისთავი
ახლახან გადაიხადე.
რაც კარგი რამე დახატე,
„ნიანგმა“ გადავიხატე.
უხვად გაქვს მომადლებული
სიმხნე და ხატვის ხალისი.
ძმაო, შენს გავგონებაზე
კანკალებს კაპიტალისტი!..

თუთიყუბი

ამერიკული გაჯაფხული

